

Mercè: «És la seva vida, no la meva»

La Mercè mai no va imaginar que la seva filla Laura s'uniria a l'Opus Dei. Al principi va tenir un disgust, ple de dubtes i pors. Però amb el temps, va aprendre que la felicitat de la seva filla era l'única cosa que realment importava.

06/03/2025

Quan la Mercè va decidir portar la seva filla Laura a una escola de l'Opus Dei, ho va fer perquè li semblava que oferia una bona

educació. Però mai no va pensar que això significaria un canvi radical a les seves vides. “Mai a la meua vida vaig pensar que me la posarien dins d’aquesta Obra”, recorda. Quan la Laura va decidir unir-se a l’Opus Dei com a numerària, la Mercè va sentir que la perdia.

Les persones de l’entorn van reforçar els seus temors: “L’has perdut! No la tornaràs a veure! Amb prou feines la deixaran anar a casa”. Tot semblava confirmar les pitjors sospites. “A mi això em va espantar una mica... I m’ho vaig prendre molt malament, molt malament”, confessa. La seva angoixa no només la va afectar a ella, sinó tota la família.

Però amb el temps, la Mercè es va adonar d’alguna cosa: la Laura seguia sent la mateixa. Seguia anant a casa, muntava a cavall, reia i gaudia de la seva vida. Un dia, en un viatge, li va preguntar directament:

“Et deixen fer el que vols?”. La resposta de Laura va ser clara: "Mama, si a mi no em deixessin fer el que vull, marxaria".

Això va canviar-li la perspectiva. La seva filla no estava atrapada, no era una víctima. Era una dona que havia triat lliurement el seu camí.

El cop final als prejudicis va arribar quan la Mercè va decidir separar-se del seu marit. Temia la reacció de la Laura, va pensar que intentaria convèncer-la de no fer-ho per qüestions religioses. Però la seva filla va ser la primera a donar-li suport: “Doncs, perfecte, fas molt bé”. Aquest moment va ser revelador. “La vida real la veu igual que una altra persona”, va comprendre la Mercè.

Avui, amb la serenitat que dona l'experiència, sap que les pors van ser infundades. “Encara avui, molta gent creu que l'Opus Dei és com una secta que separa les famílies. Però, és

clar, jo que ho he viscut, ara puc dir que no. No és així”.

La Laura és feliç, i això és l'única cosa que realment importa. “És la seva vida, no la meva”, conclou la Mercè.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/merce-es-
la-seva-vida-no-la-meva/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/merce-es-la-seva-vida-no-la-meva/) (04/08/2025)